

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobců: **1) Ing. arch. A. D., Ph.D., 2) Ing. P. D.**, oba zast. JUDr. Ing. Šárkou Krejčířovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Albertova 684/38, Kroměříž, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor dopravy**, se sídlem Kounicova 67, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: V. Z., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2013, č.j. MMB/0285819/2013, sp.zn. 5400/OD/MMB/0285819/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy, ze dne 5.9.2013, č.j. MMB/0285819/2013, sp.zn. 5400/OD/MMB/0285819/2013, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 21.780 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Ing. Šárky Krejčířové, Ph.D., advokátky se sídlem Kroměříž, Albertova 684/38.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. 10. 2013 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 5. 9. 2013, sp. zn. 5400/OD/MMB/0285819/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Komín ze dne 3. 6. 2013, č. j. 280.0.0./2358-62/09/11/13/DV, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobců, jako vlastníků pozemku parc. č. 2450/124 v k.ú. Komín v Brně, o vydání deklaratorního rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na uvedeném pozemku.

Žalobci v žalobě především uplatnili námitku nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, neboť si žalovaný v roli odvolacího orgánu podle jejich názoru v řadě věcí s prvoinstančním rozhodnutím protirečí, avšak bez ohledu na jiný názor žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání zamítl. Žalobci dále namítli, že jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud došly k závěru, že v případě uvedeného pozemku musí být naplněna podmínka nutné komunikační potřeby pro deklarování účelové komunikace, avšak žalovaný nutnost zkoumání nutné komunikační potřeby opětovně zpochybnil, a to s odkazem na souhlas právního předchůdce žalobců se vznikem veřejně přístupné účelové komunikace. Dle žalobců ale k výslovnému souhlasu se stavbou komunikace ani s jejím užíváním nikdy nedošlo. Co se týká konkludentního souhlasu, tak k tomu žalobci uvedli, že doposud nebyla posouzena situace, kdy vlastník pozemku o zřízení účelové komunikace vůbec nevěděl, což byl tento případ. V takovém případě nelze o konkludentním souhlasu hovořit, jelikož nemůže být vyjádřen souhlas s něčím, o čem vlastník vůbec neví. Zároveň žalobci namítli, že podmínka nutné a nenahraditelné komunikační potřeby v souzené věci splněna není, neboť existují alternativní přístupové komunikace k pozemkům, ke kterým je jinak přístupováno po komunikaci vedoucí po jejich pozemku. Hodnocení těchto alternativních komunikací správním orgánem prvního stupně je podle žalobců nesprávné.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 7. 1. 2014. V tomto podání se nejprve vyjádřil k průběhu předcházejícího řízení a následně uvedl, že je otázkou (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99), zda je příslušný silniční správní úřad v tomto typu řízení povinen zkoumat i tzv. komunikační potřebu jakožto pojmový znak účelové komunikace, s nímž zákon o pozemních komunikacích výslovně nepočítá. Podle žalovaného je zde totiž splněna podmínka souhlasu vlastníka, neboť právní předchůdkyně žalobců zdělila předmětný pozemek v roce 1987 a proti cestě na něm nebrotila, tudíž lze mít podle žalovaného za to, že vyslovila konkludentní souhlas, který zavazuje i její právní nástupce. Dále uvedl, že žalobci předmětný pozemek zakoupili 28. 3. 2008, přičemž v kupní smlouvě je uvedeno, že kupující (žalobci) prohlašují, že stav nemovitosti je jim znám. Dále žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně se přesto poměrně podrobně zabýval nutnou komunikační potřebou a zhodnotil alternativní cesty, u kterých dospěl k závěru, že ani v jednom případě nejsou naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace.

Na vyjádření žalovaného reagovali žalobci replikou, v níž setrvali na svých žalobních tvrzeních.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 s.ř.s.

Předem vlastního odůvodnění tohoto rozsudku zdejší soud připomíná, že existence veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku ve vlastnictví žalobce je před tímto soudem řešena již potřetí. V obou předcházejících řízeních (řízení ve věcech sp.zn. 31A 24/2010 a 31A 80/2011) byla napadená rozhodnutí žalovaného zrušena. Rozhodnutí zdejšího soudu, vydané v pořadí v prvním řízení, tedy rozsudek ze dne 19. 1. 2011, č. j. 31A 24/2010-54, bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99.

S ohledem na dosavadní průběh celé věci včetně všech předcházejících soudních řízení považuje zdejší soud za nutné vyjádřit se k povaze soudního přezkumu správních rozhodnutí. Soudní přezkum správního rozhodnutí není plynulým pokračováním správního řízení. Jakkoliv je v soudním řádu správním připuštěna plná jurisdikce správního soudu, tedy i možnost uplatňovat námitky, které nebyly vzneseny v řízení před správními orgány, je stále soudní přezkum kontrolou zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí, nikoliv primárně nalézacím řízením, nadto v situaci, kdy je zákonnost pravomocných správních rozhodnutí zkoumána na základě skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V této souvislosti je přezkum zákonnosti správních rozhodnutí podmíněn především dvěma předpoklady, a to dostatečným zjištěním skutkového stavu a přezkoumatelností správního rozhodnutí po obsahové stránce. Nedostatky v těchto předpokladech mohou být důvodem pro zrušení napadených správních rozhodnutí i bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a), resp. b) s.ř.s.

V genezi souzené věci byly správními soudy postupně vysloveny jak krajským soudem, tak Nejvyšším správním soudem následující závazné právní názory, které měly být respektovány v navazujícím rozhodování žalovaného, příp. správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V rozsudku ze dne 19. 1. 2011, č. j. 31A 24/2010-54, zdejší soud uvedl, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění ohledně otázky v úvahu připadajícího posouzení nutnosti a nenahraditelnosti komunikační potřeby po předmětné komunikaci se zohledněním alternativních variant řešení tak, aby byla fakticky posouzena proporcionalita omezení spoluvlastníků předmětného soukromého pozemku.

Proti citovanému rozsudku zdejšího soudu podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl a v rozsudku ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99, uvedl, že správní řízení musí být doplněno o zjišťování, zda je v případě sporné komunikace dána

nutná a nenahraditelná komunikační potřeba. Teprve na základě dostatečného zjištění těchto skutečností může být vydáno rozhodnutí, zda se v daném případě o veřejně přístupnou účelovou pozemní komunikaci (ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích) jedná či nikoli.

Správní orgány poté opětovně rozhodly, jejich rozhodnutí napadl žalobce žalobou a zdejší soud opětovně zrušil i další rozhodnutí žalovaného o předmětné komunikaci. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 31A 80/2011-113, uvedl, že se v posledním znaku hodnocení veřejné účelové komunikace správní orgány nevypořádaly (ač k tomu byly zavázány) s prokázáním nutné a nenahraditelné komunikační potřeby, jak bylo ve výše citovaných rozsudcích od nich požadováno. Teprve po dostatečném zjištění těchto skutečností může být vydáno rozhodnutí, zda se v daném případě o veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích jedná či nikoli.

V navazujícím, v pořadí již třetím správním řízení správní orgány opětovně rozhodly tak, že se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. K tomuto rozhodnutí dospěly poté, co ve věci opětovně rozhodoval správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

Ze shora uvedeného vyplývá, že jediným, ale o to podstatnějším bodem, který měly správní orgány zkoumat v řízení navazujícím na zrušení jejich předcházejících rozhodnutí, byla (ne)existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Zůstává proto až s podivem, jakým způsobem přistoupil zejména žalovaný k rozhodnutí ve věci samé v napadeném rozhodnutí. V souzené věci opětovně nemůže obstát ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Obě rozhodnutí jsou v některých podstatných detailech v přímém rozporu, ačkoliv žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V případě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze vysledovat snahu o hodnocení existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby, nicméně hodnocení je nedostatečné a zkratkovité. Předně je třeba zdůraznit, že správnímu orgánu prvního stupně naprosto nepřísluší vyjadřovat pochybnosti o nutnosti prokazování nutné komunikační potřeby v projednávané věci, jak tak činí správní orgán prvního stupně na str. 4 svého rozhodnutí, a celá jeho polemika na str. 4 rozhodnutí je naprosto nadbytečná. I kdyby měl správní orgán prvního stupně (a konečně shodně i žalovaný) na věc odlišný názor, byl *in concreto* v souzené věci již opakovaně (!!!) zavázán rozsudky správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, zkoumat existenci nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Za této situace má být těžištěm správního spisu a následně i správních rozhodnutí podrobné zjištění skutkové situace v místě a následně relevantně a podrobně vyargumentované odůvodnění správního rozhodnutí. Tak tomu ale v souzené věci není.

Správní orgán prvního stupně sice ve svém rozhodnutí vymezuje alternativní přístupové komunikace, nicméně k jejich hodnocení, resp. k případnému závěru o tom, zda se v jejich případě jedná o veřejně přístupné účelové komunikace, přistupuje zcela nedostatečně.

V případě tzv. cesty Žlebem se správní orgán spokojil s konstatováním aktuálních vlastníků pozemků, na kterých se komunikace nachází, že tito nesouhlasí s veřejným užíváním cesty a že žádný z nich nikdy souhlas s užíváním komunikace nedal. Zcela nadbytečně pak uvádí, že proti užívání komunikace brojili majitelé cedulemi a vystupováním na veřejnosti (což samo o sobě naznačuje, že uvedená komunikace je veřejně užívána, neboť jinak by pravděpodobně vlastníci pozemků proti jejímu užívání nebrojili). Tento způsob zjištění souhlasu s užíváním komunikace je ve zcela flagrantním rozporu se způsobem, kterým hodnotil stejný správní orgán nesouhlas žalobců s užíváním komunikace na jejich pozemcích. Naprosto nikde v samotném rozhodnutí a konečně ani ve správním spise není podklad pro závěr, od kdy se uvedená cesta na dotčených pozemcích vyskytuje, jakým způsobem byla v historii používána, zda vznikla se souhlasem původních vlastníků pozemku atd. Pouze v případě, že by uvedená cesta vznikla až v době, kdy byli vlastníky pozemků současní vlastníci, měl by jejich nesouhlas relevantní charakter, neboť v jiných případech mohlo dojít ke vzniku konkludentního souhlasu, který na současné vlastníky přešel, jak to ostatně dovozuje správní orgán prvního stupně v případě žalobců. Zcela je pominuto tvrzení žalobců, že uvedená komunikace je patrná na mapování nejméně z roku 1953. Hodnocení nutné komunikační potřeby nelze provést ani zkratkovitým odkazem na šetření Veřejného ochránce práv, jehož obsah a závěry přitom správní orgán zcela popírá, a jeho tvrzení o husté komunikační síti, neboť při takovém způsobu nelze konstatovat nutnou komunikační potřebu u žádné z cest v místě, tedy ani v případě komunikace na pozemku žalobců.

V případě tzv. polní cesty je nesrozumitelné již hodnocení druhého znaku komunikace, tedy existence spojnice nemovitostí. Soudu je zcela nesrozumitelný závěr o tom, že proč by obecně komunikací neměla být zkratka spojující komunikace. Jakákoliv (účelová) komunikace spojující jiné komunikace je jistě sama o sobě komunikací. Za naprosto absurdní ale považuje soud hodnocení souhlasu s existencí komunikace ve vztahu k tomu, na jakých pozemcích vede. Buď uvedená cesta existuje, nebo neexistuje, pokud existuje, musí být schopen správní orgán prvního stupně jasně určit, na kterých pozemcích se cesta nachází, a tím pádem i kdo je jejich vlastníkem, kdo měl dát s užíváním cesty souhlas a také kdo jí má následně spravovat. Závěr o tom, že „*Takto vzniklé cesty často zemědělská společnost na podzim zaoře.*“ není vůbec jasný, neboť z něj nevyplývá, zda se vztahuje jen k cestám vzniklým „nelegálním“, užíváním pozemků, nebo „hlavní“ komunikaci, která se na pozemcích dle tvrzení žalobců nachází celoročně. Stejně tak závěr, že „*Značná část pozemku určeného pro komunikaci je užívána jako zemědělská orná půda.*“ opět nevypovídá o tom, zda na dotčených pozemcích cesta existuje nebo nikoliv. Ve spise není žádná fotodokumentace evidující stav v různých obdobích roku. Jako další zcela absurdní závěr ční z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu konstatování, že „*Dokud město Brno cestu nevytýčí a nezpevní tak, aby se její průběh neměnil, nebude možno tvrdit, že vlastník cesty dal k veřejnému užívání souhlas.*“ Krom toho, že z uvedeného vyplývá, že komunikace skutečně existuje, tak tento závěr představuje neúctu k ochraně soukromého vlastnictví, kdy namísto toho, aby obecní samospráva najisto postavila existenci komunikace a zároveň se o tuto komunikaci starala, postupuje cestou omezení soukromého vlastnictví.

V případě žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je třeba konstatovat jeho absolutní nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Základním požadavkem, který je kladen na rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, je, že musí vypořádat všechny

odvolací námitky, kterými brojil odvolatel proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, sp. zn. 3 As 51/2007, a ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 6 Ads 99/2011. K tomu v souzené věci nedošlo. Žalovaný ve svém rozhodnutí nejprve zrekapituloval předcházející řízení a obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Navazující část rozhodnutí uvedl žalovaný návěťm „*Odvolací orgán zaujal k věci následující stanovisko:*“, avšak bohužel v této části pouze rekapituluje obsah zákona, vymezuje znaky účelových komunikací, vymezuje, co je to komunikační potřeba a jak je třeba chápat souhlas s užíváním komunikace (příčemž v tomto v podstatné míře přejímá – nikoliv cituje, odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99). Na uvedené navazuje série konstatování žalovaného, že se správní orgán prvního stupně zabýval nutnou komunikační potřebou a za tímto účelem zhodnotil alternativní cesty, že zhodnotil všechny znaky veřejně přístupné komunikace a zabýval se otázkou nutnosti komunikační potřeby. Uvedenou pasáž končí žalovaný tím, že se podrobně zabýval všemi skutečnostmi uvedenými v odvolání. Následně navazuje část rozhodnutí uvozená návěťm „*Závěr*“, ve kterém žalovaný uvádí následující: a) vymezuje věc samou, b) konstatuje, že předmětná cesta existuje „od nepaměti“, ale zároveň dovodí, že existuje asi od 70. let 20. stolení a zřídilo ji pravděpodobně město Brno, c) konstatuje, že právní předchůdkyně žalobců zdělila dotčený pozemek v roce 1987 a proti cestě na něm nebrojila a vyslovila tedy konkludentní souhlas, d) zpochybňuje nutnost zkoumat nutnou komunikační potřebu a shrnuje, že na základě doplnění dokazování bylo prokázáno, že neexistují komunikační alternativy, e) v řízení bylo postupováno zodpovědně a byly vyřešeny všechny otázky týkající se deklarace sporné veřejně přístupné účelové komunikace.

V žalobou napadeném rozhodnutí nejsou nikde vypořádány zcela konkrétní odvolací námitky zpochybňující závěry správního orgánu prvního stupně. Žalobce v odvolání namítal, že rozhodnutí nemá oporu ve správním spise, a to ve vztahu k souhlasu právní předchůdkyně žalobců, která vypověděla, že o existenci chodníku na svém pozemku nevěděla, přičemž žalovaný zejména vůbec nereaguje na námitku, že pozemek v okamžiku prodeje žalobcům nebyl geodeticky zaměřen a nebylo tedy najisto postaveno, zda chodník po uvedeném pozemku vede v důsledku zániku původních poznávacích znaků v krajině následkem zemědělské činnosti a stavby sídliště, a případný nesouhlas právní předchůdkyně žalobců nemohl být vůbec realizován z povahy věci. Dále není vůbec vypořádána námitka, že v případě existence cesty na pozemcích města, státu nebo kraje má být tato alternativa upřednostněna před omezením soukromého vlastnictví, a to ve vazbě na existenci cesty na pozemcích města a otázku souhlasu města se zánikem této cesty. Nijak se žalovaný nevypořádává v souvislosti s tzv. cestou Žlebem ani s námitkou její existence nejméně v roce 1953 a nerelevantností nesouhlasu současných vlastníků. Nevypořádává se ve vztahu k této cestě ani s tvrzením o její existenci „od nepaměti“ a tedy s existencí konkludentního souhlasu s jejím využíváním. Nevyjádřil se ani k námitce nedostatečného vypořádání argumentace přístupu k pozemku parc. č. 2610 v kat. úz. Komín v Brně správním orgánem prvního stupně a ani sám námitky ve vztahu k přístupu k citovanému pozemku uvedené v odvolání nevypořádává. A nevypořádává konečně ani klíčovou odvolací námitku vyjádřenou v závěru odvolání, že správní orgán musí v případě deklarování existence účelové komunikace uvést konkrétní nemovitosti s konkrétními vlastníky a prokázat, že tito vlastníci nemohou své nemovitosti užívat bez příslušné cesty.

Za této procesní situace je žalobou napadené rozhodnutí absolutně nepřezkoumatelné, neboť nevypovídá fakticky ani jednu jedinou odvolací námitku, kterou byly zpochybněny závěry správního orgánu prvního stupně.

Nad rámec uvedeného považuje soud za vhodné, pro účely dalšího řízení před správním orgánem, konstatovat, že důkazní prostředek, na který oba správní orgány odkazují, tedy materiál Dopravní průzkum – Komín - stezka 2011, lze jen velmi obtížně samostatně považovat za důkaz osvědčující nutnou komunikační potřebu v případě komunikace na pozemku žalobců. Z uvedeného výzkumu vyplývá, že proběhl ve dvou (!!!) dnech, z čehož lze jen obtížně usuzovat na intenzitu využívání předmětné komunikace a zároveň z něj vyplývá, že téměř 74% respondentů odpovědělo, že komunikaci využívá na procházku, resp. výlet, a pouze necelých 8% využívá komunikaci k cestě do práce, do školy nebo na zahrádku, přičemž u těchto subjektů lze usuzovat, že komunikaci užívají k obsluze vlastních nemovitostí. Je tedy zřejmé, že je nutné tento dopravní průzkum hodnotit v souvislostech ostatních skutkových zjištění ohledně nutné komunikační potřeby předmětné komunikace, která jsou však, jak již soud výše uvedl, naprosto nedostatečná.

S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšní žalobci mají právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili, proto soud každému ze žalobců přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2013 snížena o 20% ve smyslu § 12 vyhl. 177/1996 Sb. Náhrada nákladů za právní zastoupení proto činí za každého ze žalobců 7.440 Kč, celkem tedy 14. 880 Kč. Dále náleží žalobcům náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 6.000 Kč za zaplacené soudní poplatky. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 21.780 Kč.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost, se kterou by byly spojeny náklady a ani soud neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. září 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu